

Arrest

nr. 323 210 van 12 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2024 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 14 maart 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 maart 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 14 juni 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 1 augustus 2024.

1.3. Op 28 augustus 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, V.(...) A.(...) T.(...) V.(...), heeft de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren in Fresno, departement Tolima. In 2018 verhuisde u samen met uw moeder naar Villavicencio.

U verklaart een vrees te hebben in Colombia omwille van de problemen van uw partner J.(...) T.(...) S.(...) A.(...) (o.v. (...)- CGVS (...)- jullie zijn samen sinds 2019, gehuwd in 2024) en zijn familie. Op 8 maart 2022 werd u benaderd door een man op een moto. U kreeg de boodschap dat ze M.(...), uw schoonvader, aan het opwachten waren. U sprak hier met niemand over. Ongeveer één maand later kwam diezelfde man opnieuw langs aan uw bloemenkraam met dezelfde vraag. Sindsdien dook hij om de twee tot drie dagen op met zijn moto en toeterde als hij voorbij uw bloemenkraam reed. U voelde zich niet meer veilig en besloot alles te vertellen aan uw man S.(...). Omdat het in september 2022 vakantie was aan de universiteit waar u studeerde, reisde u een eerste keer naar België.

In oktober 2022 keerde u terug naar Colombia, met het idee dat de situatie gekalmeerd was; u uw moeder niet alleen wou laten; en uw vakantie aan de universiteit voorbij was. Drie weken na uw aankomst kwam uw belager terug, vroeg om M.(...) en duwde uw bloemenkraam omver. U was angstig en trok in bij uw moeder die in een beveiligde gemeenschap woont.

Ongeveer viereneenhalf maanden later, in maart 2023, besloot u het land definitief te verlaten. U reisde legaal per vliegtuig en diende op 22 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in België in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende kopieën van documenten voor: uw paspoort; foto's van de bloemenkraam; en foto's van uw man en schoonfamilie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u zwanger was. Om hieraan tegemoet te komen werd u van twee pauzes voorzien tijdens het persoonlijk onderhoud. Nadien werden geen opmerkingen over het verloop gemeld.

Daarnaast haalt u aan te kampen met een depressie. Echter werd dit niet gestaafd met een medisch attest en was u in staat om alles te vertellen gedurende uw persoonlijk onderhoud dat u wou (CGVS, p. 9-10, 19).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In zoverre u aanhaalt dat uw partner S.(...) (o.v. (...)- CGVS (...)) en zijn familie de status van vluchteling werd toegekend, dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. Het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en uw vrees voor vervolging bij terugkeer op basis van onderstaand elementen.

Elementen die uw algemene vrees voor vervolging ernstig ondermijnen.

Het is onlogisch dat u Colombia een eerste keer verliet in september 2022 en vervolgens terugkeerde, terwijl u beweerde dat uw problemen reeds begonnen waren in maart 2022. Dat u desondanks uw problemen terugkeerde naar Colombia in oktober 2022 en er nog tot maart 2023 verbleef is niet verenigbaar met uw vrees.

U reisde een eerste keer naar België in september 2022, omdat u dit een goed moment vond aangezien het vakantie was op de universiteit waar u studeerde. Gevraagd of u er toen al aan dacht om internationale bescherming aan te vragen, stelt u van niet (CGVS, p.12-13). Dit is een duidelijke indicatie dat uw problemen niet dermate ernstig zijn, zeker omdat u nog terugkeerde.

Het is onlogisch dat u verklaart terug te keren naar Colombia omdat u hoopte dat de situatie verbeterd was, er zich drie weken later een incident voordeed dat voor u de druppel was om het land te verlaten, maar u pas vierenvolfe maanden erna besloot om Colombia effectief te verlaten (CGVS, p.12-13)

Het is ongeloofwaardig dat u persoonlijke problemen heeft omwille van uw partner en schoonfamilie om volgende redenen.

Het is onlogisch dat u pas één maand voor het vertrek van uw schoonfamilie op 12 februari 2022 op de hoogte werd gebracht van hun problemen, terwijl u al een relatie heeft sinds 2019 (CGVS, p.3,9).

Het is vreemd dat u nooit persoonlijke problemen of bedreigingen kende toen S.(...) nog in Colombia was, noch nam u enige voorzorgsmaatregelen. Als u als partner effectief problemen kende, kan verwacht worden dat u die ook al had wanneer S.(...) en zijn familie vervolging vreesden (CGVS, p.10).

Het is onlogisch dat uw echtgenoot u liet terugkeren naar Colombia in oktober 2022, terwijl u problemen kent sinds 8 maart 2022 door zijn familie. Dat u terugging omdat uw moeder en broer voorstelden om 'het nog eens te proberen' in Colombia, ondermijnt de ernst van uw genoemde problemen (CGVS, p.17).

De door u genoemde vervolgingsfeiten door eenzelfde persoon zijn ongeloofwaardig om volgende redenen.

U legt algemene verklaringen af over uw belager. U laat het na om bewijs voor te leggen over de persoonlijke dreigingen van hem naar u toe. Evenmin bent u op de hoogte van zijn identiteit. U komt niet verder dan de algemene verklaring dat hij een helm droeg, zich op een zwarte moto verplaatste in een zwarte trui en dat zijn nummerplaat bedekt was met modder (CGVS, p.14-15). U verwijst ook naar een symbool op zijn helm, maar verklaart nadien dat dit symbool veel te zien is in Colombia (CGVS, p.15). U slaagt er bijgevolg niet in om uw vrees voor vervolging door deze persoon aannemelijk te maken.

Het is onlogisch dat u een eerste keer benaderd werd, dusdanig onder de indruk was, maar besloot om na het incident meteen verder te werken (CGVS, p.14). Dat u bleef verder werken in de bloemenkraam omdat u er hard voor had gewerkt en ervan uitging dat de dreiging niet zo zwaarwichtig was, is geen afdoende uitleg. Het is onlogisch dat u na de eerste dreiging niets ondernam, bleef werken en dit helemaal niet heeft gemeld aan uw partner S.(...) (CGVS, p.14-15).

Uw verklaring tot vijf keer toe benaderd te zijn in Colombia door dezelfde man, die u eveneens in de gaten hield op de hoek van de straat en telkens toeterde als hij passeerde op de moto, is een louter blote bewering waarvan u geen enkel bewijs indiende (CGVS, p.15).

Het is onlogisch dat u drie weken na uw terugkeer naar Colombia opnieuw aangesproken werd door uw belager, om vervolgens nog viereneenhalve maand in Colombia te verblijven zonder confrontaties. Uzelf stopte als verkoopster bij het bloemenkraam, maar evenmin is uw belager ooit om u komen vragen bij de andere werknemer (CGVS, p.16-17).

Het is onaannemelijk dat u nooit een klacht heeft ingediend of om hulp heeft gevraagd bij de politie of andere instanties. Uw opinie dat u geen vertrouwen heeft in de Colombiaanse politie staat haaks op uw urgente nood aan bescherming in België, als u in de eerste plaats nooit in eigen land hebt geprobeerd de situatie te verbeteren (CGVS, p.17).

Het is onaannemelijk dat u niet in Colombia kan verblijven bij uw moeder, zoals u de laatste maanden voor uw vertrek ook deed. Zeker aangezien er sindsdien niets meer is gebeurd in verband met uw persoonlijke problemen (CGVS, p.18).

De door u ingediende documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen in positieve zin.

Uw paspoort verwijst louter naar uw identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.

De foto's tonen enkel uw relatie aan met F.(...), uw band met uw schoonfamilie en het bloemenkraam.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (“massacres”), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Verzoekster vraagt in hoofddorde haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen

dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat de toekenning van internationale bescherming aan haar partner en zijn familie afzonderlijk en op individuele wijze werd onderzocht en beoordeeld. Het is aan verzoekster om op een concrete manier aan te tonen dat ze persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Wat betreft haar vluchtrelaas werden haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) dat verzoeksters problemen in maart 2022 zijn begonnen, zij Colombia een eerste keer verliet in september 2022 en nadien terugkeerde, is onlogisch. Daarnaast heeft verzoekster bij haar eerste reis naar België geen verzoek om internationale bescherming ingediend, hetgeen een indicatie is dat haar problemen niet dermate ernstig zijn. Bovendien is het onlogisch dat ze drie weken na haar terugreis naar Colombia werd belaagd maar zij pas na vierenhalve maanden besloot om Colombia te verlaten;

(ii) het is ongeloofwaardig dat zij persoonlijke problemen heeft omwille van de problemen van haar partner en zijn familie:

(a) zij had sinds 2019 een relatie met haar partner maar pas één maand voor het vertrek van haar schoonfamilie op 12 februari 2022 werd ze op de hoogte gebracht van hun problemen;

(b) het is vreemd dat verzoekster nooit persoonlijke problemen of bedreigingen heeft gekend toen S. nog in Colombia was en zij verder geen voorzorgsmaatregelen heeft genomen en;

(c) de verklaring dat zij terugkeerde naar Colombia ‘om het nog eens te proberen’, ondermijnt de ernst van de genoemde problemen;

(iii) de genoemde vervolgingsfeiten door eenzelfde persoon zijn ongeloofwaardig:

(a) verzoekster heeft algemene verklaringen afgelegd over haar belager en is niet op de hoogte van zijn identiteit;

(b) na de eerste belaging was ze onder de indruk maar besloot toch om verder te werken en ze heeft niets verteld aan haar partner S.;

(c) de verklaring dat zij vijf keer werd benaderd door dezelfde man en hij haar in de gaten hield, is louter een blote bewering;

(d) het is onlogisch dat ze drie weken na haar terugkeer opnieuw werd aangesproken door haar belager maar gedurende viereneenhalve maand niet meer werd geconfronteerd;

(e) het is onaannemelijk dat ze nooit een klacht heeft ingediend;

(f) er kan niet worden aangenomen dat ze niet in Colombia kan verblijven bij haar moeder;

(iv) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekster steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u zwanger was. Om hieraan tegemoet te komen werd u van twee pauzes voorzien tijdens het persoonlijk onderhoud. Nadien werden geen opmerkingen over het verloop gemeld.

Daarnaast haalt u aan te kampen met een depressie. Echter werd dit niet gestaafd met een medisch attest en was u in staat om alles te vertellen gedurende uw persoonlijk onderhoud dat u wou (CGVS, p. 9-10, 19).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde vaststellingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Colombia voor haar leven omwille van de problemen van haar partner S. en zijn familie, die in België erkend werden als vluchteling. Verzoekster verklaart dat zij in maart 2022 werd benaderd door een man, met de boodschap dat ze haar schoonvader aan het opwachten waren. Sindsdien dook dezelfde persoon meerdere malen op bij haar bloemenkraam. Aangezien het in september 2022 vakantie was aan de universiteit waar zij studeerde, besloot zij om naar België te reizen waar haar partner en zijn familie reeds waren. In oktober 2022 keerde ze terug naar Colombia en werd drie weken nadien belaagd door dezelfde persoon. Verzoekster trok in bij haar moeder maar besloot vier en een halve maand later om Colombia definitief te verlaten.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. De Raad betwist niet dat verzoeksters partner in België de vluchtelingenstatus werd toegekend.

Hoewel in overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn wordt beklemtoond dat gezinsleden van een bedreigde persoon in regel het risico lopen zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden, volgt uit artikel 4 van de

Kwalificatierichtlijn niet dat een verzoek om internationale bescherming zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn gebiedt immers dat elk verzoek op individuele basis wordt beoordeeld (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekova t. Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*). Bij de beoordeling op individuele basis wordt immers rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals hieronder zal blijken.

3.3.6.4. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat het onlogisch is dat verzoeksters problemen in maart 2022 zijn begonnen, zij Colombia een eerste keer verliet in september 2022 en nadien toch terugkeerde naar Colombia in oktober 2022. Bovendien heeft verzoekster bij haar eerste reis naar België in september 2022 geen internationale bescherming gevraagd hetgeen een indicatie is dat haar problemen niet dermate ernstig zijn. Dat verzoekster drie weken na haar terugkomst werd belaagd maar zij pas na vier en een halve maand Colombia weer verliet, ondermijnt volgens de commissaris-generaal eveneens haar aangehaalde vrees.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar haar verklaringen op het CGVS aangaande de gemoedstoestand waarin zij verkeerde op het moment van haar terugkeer. Ze was getraumatiseerd door de medische toestand van haar moeder maar ook door de dood van haar vader, hetgeen een grote invloed heeft gehad om terug te willen keren naar haar moeder. Verder meent zij dat de terugkeer naar Colombia ook kan worden uitgelegd als een laatste poging om daar te wonen, hetgeen echter niet meer mogelijk was omdat haar leven in gevaar was.

De Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud melding heeft gemaakt van het feit dat haar moeder “enigszins ziek” was (NPO, p. 6) maar niet van het feit dat zijzelf daardoor getraumatiseerd zou zijn, zoals ze in het verzoekschrift aanvoert. Deze nieuwe uitleg *post factum* kan bijgevolg niet aanvaard worden. Verzoeker kan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen geen afdoende verweer vormen tegen de pertinente motieven in dit verband. Verzoekster minimaliseert bovendien de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing nu zij de gevolgtrekkingen omkeert, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogt een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

In het verzoekschrift vervolgt verzoekster dat het feit dat ze geen internationale bescherming heeft aangevraagd gedurende haar verblijf in België, ook komt omdat zij moest terugkeren naar Colombia omwille van de medische situatie van haar moeder, dit terwijl haar partner en zijn familie vreesden voor haar veiligheid en haar in België wilden houden. Zij voegt hieraan toe dat haar fragiel profiel, haar leeftijd en haar mentale kwetsbaarheid ertoe hebben geleid dat zij minder doordachte beslissingen heeft gemaakt.

Hiermee volhardt verzoekster eveneens in haar reeds afgelegde verklaringen, wat de motieven van de bestreden beslissing niet kan ombuigen in haar voordeel nu verzoekster deze elementen moet weerleggen met concrete feiten of stukken, *quod non in casu*.

In zoverre zij meent dat zij nog vier en een halve maand na haar terugkeer in Colombia verbleef omwille van financiële problemen, maar ook haar psychische situatie waardoor ze niet kon reizen, kan de Raad niet anders vaststellen dan dat verzoekster verwijst naar eerdere verklaringen wat geen deugdelijk verweer is om de terechte bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen.

3.3.6.5. De commissaris-generaal acht de persoonlijke problemen die verzoekster zou hebben meegemaakt ongeloofwaardig. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekster sinds 2019 een relatie had met haar partner maar pas na één maand voor het vertrek van haar schoonfamilie op 12 februari 2022 op de hoogte werd gebracht van hun problemen. Verder heeft verzoekster geen problemen of bedreigingen gekend toen S. nog in Colombia was en heeft zij verder geen voorzorgsmaatregelen genomen. Bovendien ondermijnt de verklaring dat zij terugkeerde naar Colombia om ‘*het nog eens te proberen*’ de ernst van de genoemde problemen.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke lezing van haar verklaringen heeft gedaan en citeert de reeds afgelegde verklaringen inzake de genomen voorzorgsmaatregelen. Dat verzoekster nooit problemen of bedreigingen heeft gekend toen S. nog in Colombia was, valt volgens haar te herleiden tot het feit dat zolang de leden van de familie J. in Colombia waren, zij het op hen gemunt hadden en verzoekster

pas werd gevisieerd van zodra zij waren vertrokken. Verder acht verzoekster de redenering van verweerder aangaande de terugkeer naar Colombia onjuist en verwijst ze naar haar verklaringen.

De Raad merkt op dat het niet ernstig is om op algemene wijze op te werpen dat de verweerder een gedeeltelijke lezing van haar verklaringen zou hebben gedaan, zonder hierover enige verdere duiding te verschaffen. Verzoekster laat na *in concreto* aan te tonen dat of welke elementen of gegevens van haar relaas of dossier niet of onvoldoende werden onderzocht of in aanmerking genomen. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motivering en beslissing. Voor het overige beperkt verzoekster zich tot louter blote beweringen en het herhalen van haar reeds afgelegde verklaringen, wat niet afdoende is om de bevindingen in dit verband te weerleggen.

3.3.6.6. Tot slot wordt in de bestreden beslissing vermeld dat de genoemde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. De commissaris-generaal merkt immers op dat verzoekster algemene verklaringen heeft afgelegd aangaande haar belager, ze niet op de hoogte is van zijn identiteit en na het incident waarbij zij werd benaderd toch besloot om verder te werken en niets te vertellen aan haar partner S.. Bovendien is de bewering dat zij meerdere keren door dezelfde man werd benaderd een blote bewering en is het niet logisch dat zij drie weken na haar terugkeer naar Colombia opnieuw werd aangesproken en gedurende vier en een halve maand niet meer werd geconfronteerd. De commissaris-generaal zet verder uiteen dat verzoekster ook geen klacht heeft ingediend in Colombia en dat niet kan worden aangenomen waarom ze niet bij haar moeder in Colombia kan verblijven.

Verzoekster vervolgt haar betoog door te stellen dat ze inzake de vervolgingsfeiten alles heeft beschreven wat ze had gezien en gehoord en verweerder een beoordelingsfout heeft gemaakt door te stellen dat haar verklaringen te algemeen waren. Ze acht verweerders beoordeling inzake het doorwerken in haar bloemenkraam 'star' en te theoretisch opgevat. Voor het overige verwijst ze naar haar verklaringen.

De Raad stelt vast dat verzoekster door louter kritiek te uiten op de bevindingen van de bestreden beslissing en de verklaringen te herhalen, geen afbreuk doet aan de motieven.

Ze verwijst inzake de meerdere benaderingen door dezelfde persoon naar artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er indien twijfel bestaat over de waarheid, het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. De Raad stelt dat het voordeel van de twijfel niet onvoorwaardelijk kan worden verleend doch slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de verzoeker als waarachtig overkomt. Wanneer verzoekster, zoals *in casu*, onlogische en geen concrete verklaringen heeft afgelegd, voldoet zij onder andere niet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat haar het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

3.3.6.7. In zoverre verzoekster geen klacht heeft ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten omdat zij geen bescherming bieden en dat zowel haar partner als zijn familieleden erkende vluchtelingen zijn, merkt de Raad het volgende op.

Volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker zou daarbij aannemelijk moeten maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is voor verzoekster. Zij toont immers niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat ze geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijft verzoekster in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen.

Met het betoog dat haar partner en zijn familieleden erkend zijn als vluchteling en dit voor verzoekster zou moeten worden doorgetrokken – waartoe zij verwijst naar een passage van de Proceduregids van de UNHCR – onderneemt verzoekster geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Zij kan hiermee immers de concrete motieven niet ontkrachten of weerleggen. De commissaris-generaal heeft bovendien verduidelijkt waarom het feit een familielid te zijn, *in casu*

onvoldoende is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt immers afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld waarbij er rekening wordt gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van een verzoeker. Het is aan verzoekster om op een concrete manier aan te tonen dat zij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Er wordt ook verwezen naar punt 3.3.6.3. van dit arrest. Waar er in dit verband ook nog wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad, wordt herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

3.3.6.8. Wat betreft de documenten die door verzoekster werden neergelegd, heeft de commissaris-generaal het volgende overwogen:

“De door u ingediende documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen in positieve zin. Uw paspoort verwijst louter naar uw identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De foto’s tonen enkel uw relatie aan met F., uw band met uw schoonfamilie en het bloemenkraam.”

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift nogmaals naar de foto’s die zij heeft neergelegd en meent dat dit de ernst, stabiliteit en de duur van de relatie aantoonst. Volgens verzoekster geeft verweerder niet de juiste bewijskracht aan de neergelegde foto’s.

Door het opnieuw verwijzen naar deze stukken, zonder de motivering ervan van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, voert verzoekster geen pertinent verweer.

3.3.6.9. Uit het bovenstaande blijkt dus dat verzoekster haar vrees voor vervolging op basis van individuele omstandigheden niet aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

3.3.6.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.7.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ("massacres"), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §

2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen over verzoeksters laatste verblijfplaats in Colombia en de bovenstaande vaststellingen, moet de veiligheidssituatie in Villavicencio in het departement Meta worden beoordeeld.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekster verwijst, is immers dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gestoeld. Bij gebrek aan een gewapend conflict in het departement Meta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.7.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET